

ראשית ההתיישבות היהודית במיכוב מגיעה קרוב למדי למחצית השנייה של המאה ה-17. ואולם, רק המאה ה-19 הייתה תור הזהב של ההתפתחות הקהילתית היהודית מבחינה מספרית. ב-1821, הסטטסטיקה מציינת 103 יהודים המתגוררים במקום, מה שהיווה אז 16 אחוז מהתושבים. וב-1859 מספרם עלה כבר ל-609, דהיינו 43 אחוז מהאוכלוסייה. בסביבות 1885, הציבור היהודי מנה כבר 1106 חברים (51,7 אחוז מהתושבים), שיא ההתפתחות מבחינה מספרית חל בשלהי המאה ה-19 - ב-1897 במיכוב התגוררו 1643 יהודים (58,8 אחוז). בשנים הבאות המשבר הכלכלי הגובר והיעדר האפשרויות באופק גרם להגירה המונית לערים הגדולות ולחוץ-לארץ.

מניחים כי במחצית המאה ה-19 לערך, לקהילה היהודית היה כבר בית עלמין משלה. הוא הוקם בחלקו הדרומי של היער, 1,5 צפונית לכיכר השוק במיכוב. לפני מלחמת העולם השנייה, בית העלמין היה מגודר בגדר תיל. בשטחו היה מבנה שייתכן שמילא תפקיד של בית טהרה. גבולותיו הראשוניים של בית העלמין נמחקו, אי אפשר לשחזרם על בסיס הסימנים החומריים שנותרו. לפי מפה מסוף המאה ה-19, יש להניח שחלקת בית העלמין, חלקה בצורת מלבן, ששוקיה כ-110 מטר על כ-50 מטר. ואולם, ממפה מאוחרת יותר, של המכון הגיאוגרפי הצבאי, מ-1938, עולה כי בית העלמין הורחב.

לפי זיכרונותיהם של התושבים הזוכרים את שעת המלחמה, בשטח בית העלמין נטמנו יהודי הגטו. באותה תקופה בית העלמין כבר נהרס. הגרמנים אסרו על היהודים לאסוף את שברי המצבות. הם השתמשו בהם לבניית אבני שפה במרכז מיכוב. ב-1988 המדרכה זכתה לשינויי בנייה, משום שהבטון המאחד את האבנים, נסדק. בשעת הסרת השכבה העליונה המצבות נשברו עוד יותר. עוד לא ברור מה נעשה בשברים. מניחים, ששברים אלו נלקחו על-ידי התושבים להקשחת שבילים וחצרות. קרוב לוודאי כי גורל דומה היה גורלן של המצבות ששרדו את השואה בבית העלמין.

בשנת 2013, שאול ברנגוט מימן יד זיכרון בצורה של אסטלה עם הכיתוב "בית העלמין היהודי". זמן קצר לאחר מכן, תושבי הסביבה החלו מביאים למקום את שברי המצבות שנמצאו. בין השנים 2013-2020 שבו שלוש מצבות העשויות אבן חול וכן אחת מבטון וכמו כן שני שברי מצבות אבן חול ושבר מצבת בטון אחת. העתיקה מביניהן, משנת 1899, היא מצבתו של יצחק מנחם בן יקותיאל; החדשה ביותר, מ-1941, ציינה את מקום קבורתה של רחל לאה בת נוח. ב-2019 יעקב דיור מימן לוח זיכרון לזכר משפחת דובלייטר.

בשנות ה-80 של המאה ה-20, חלקה זו וחלקות שכנות, גם הן מכוסות ביער, הועברו על ידי העיר לטובת אוצר המדינה. ממפות בנות הזמן נבע, כי הוחלט שבית העלמין יהיה תחת השגחה של רשות העתיקות. כעת מחלקת ייעור המדינה (יחידת ייעור לוברטוב) היא זו שאחראית על בית העלמין.